

teine elusöna? Kelle peale loodad sa? Mötöle järel! Sest kitsa ukse peal on pealskiri: „Tee aru!” See on üleopandidud ka selle ukse peal, kust surres pead läbipugema — ei ja siis pease, olgu et täna silmad förvad kinni paned! Parem haka täna aru tegema, siis ei jäää wiimaks liig rasileks. Ja föiges aðjus tuleb siis aru teha, siin üht aga nimetan: Kas oled Jumalale elanud, kas oled truuviks jäänuud oma Jõssandale? — Kas wöid öelda: „Ma usun, armas Jõsand, aita minu uskmata südant!” — Ned nönda wöib öelda, fessel andku Jumal wana aasta wiimisel tunnil suurt rahu! —

Aga föik ei wöi, ja kui ennast ühtlase panneme Jumala pale ete seisma nagu üks mees (eks meie ole üks mees, üks iho Jõssanda sees?) wöi, siis süda kurvastusest tahab katkeda, sest föikidel ei ole enam see üks ja ainus Ünnistegija; neid on ka, kes temale selga pöörnud! kes ennast arwawad paremat Ünnistegijat leidnud olewa, kes inimese söna

walguseks pannud, kes ise riide ja töidusewärki patu kateks peawad, kellel palve ja selge Jumala söna öppetus naeruks ja tutuselks on. Oh wennad! Föik ühest juguswöasj, ühe keelemurdega — olime tänini üks kari Jõssanda ees, ühe usu sees, nüüd ei ole enam. Täna, wana aasta wiimisel tunnil waatab Jõssanda silm ülewelt meie peale: kari on labutatud; muist förvalist teed, mis Juhan Leinpärt nende ees laiafs talland, ei tea enam, kust Ünnistegijat leida, ei tunne oma tee otsa. Tee aru oma maja pidamisest! ütleb nüüd Jõsand neile ja meile föikidele. Eks meie ole föik selle aðja juures süalused? Nägime hunti karja hulka tulewa, nägime kül kohu hundi hambaid lamba alli nahal — kas wöitlesime tema wästu? Mönja ja mitu piidas seda naliak. Silmaga nägime, kuda tuhanded petuse tööks panid — kas meie oma poolt — mees ehk naene, wend ehk õde, — kas andsime Jumala igawese töe